

DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 5. FEBRUAR 1981¹

Joszf Horvath
mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas
(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Finanzgericht Hamburg)

»Indsmuglede varers toldværdi«

Sag 50/80

Sammendrag

Fælles toldtarif — told — anvendelse på narkotika, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse — ulovlighed — strafferetlig forfølgning af de begåede forhold — medlemsstaternes kompetence

En værditoldsats kan ikke fastsættes for varer, der er af en sådan art, at de ikke kan bringes i omsætning i nogen af medlemsstaterne, men tværtimod skal konfiskeres og bringes ud af omsætning af de kompetente myndigheder, så snart de opdages.

Indførelsen af en fælles toldtarif

bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.

I sag 50/80

angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

JOSZEF HORVATH, Hamburg,

mod

1 — Processprog: Tysk

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-JONAS,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen, samt EØF-traktatens artikel 7, og subsidiært vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 163) om varers toldværdi, samt af Kommissionens forordning nr. 375/69 af 27. februar 1969 (EFT 1969 I, s. 58) om angivelse af oplysninger vedrørende varers toldværdi, af Kommissionens forordning nr. 603/72 af 24. marts 1972 (EFT 1972 I, s. 146) om den køber, der skal tages i betragtning ved ansættelsen af toldværdien, og af Kommissionens forordning nr. 1343/75 af 26. maj 1975 (EFT 1975 L 137, s. 18) om afgivelse af dokumenter med henblik på fastsættelsen af toldværdien,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: F. Capotorti

justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

Joszef Horvath, sagsøgeren i hovedsagen, idømt frihedsstraf på fem år for ulovlig handel med narkotika i ikke ubetydelig mængde samt for skattesvig begået i forbindelse med afgiftsunddragelse.

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Ved retskraftig dom afsagt af Landgericht Hamburg den 18. juli 1977 blev

Det fremgår af den af Landgericht afsagte dom, at Horvath, som er bosat i Hamburg, den 14. februar 1977 i

Amsterdam købte fire små poser heroin, hver indeholdende ca. 1 ounce (= 111 g), og forsøgte at indføre dem til tysk område uden at frembyde dem ved toldstedet. Under toldkontrollen ved grænseovergangen Nordhorn lykkedes det ham at skille sig af med heroinet, og han kunne fortsætte mod Hamburg. Heroinet blev senere fundet ved grænseovergangen.

Ved afgiftsavgørelse af 29. marts 1978 krævede Hauptzollamt Hamburg-Jonas, sagsøgte i hovedsagen, at sagsøgeren i medfør af toldlovens § 57, stk. 1 og 3, skulle betale 1 296 DM i told. Hauptzollamt lagde herved til grund, at toldværdien af heroinet svarende til den af sagsøgeren i Amsterdam betalte pris, nemlig 9 000 DM. Heroin henhører under position 29.42 A II i den fælles toldtarif (toldsats 13,6 %).

Den administrative klage, som sagsøgeren i hovedsagen indbragte mod afgiftsavgørelsen, blev forkastet af Hauptzollamt ved afgørelse af 8. maj 1978. Derefter anlagde Horvath sag ved Finanzgericht Hamburg.

2. For Finanzgericht gjorde sagsøgeren i hovedsagen især gældende, at han ikke havde indsmuglet heroinet. Hauptzollamt fandt dette forhold bevist, og anså det for hensigtsmæssigt at forelægge De europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende spørgsmålet om indsmuglede varers toldværdi.

Ved kendelse af 15. januar 1980 har Finanzgericht udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

- »1. Skal Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 603/72 af 24. marts 1972 fortolkes således, at disse forordninger — bortset fra bestemmelser heri, som forudsætter en forskriftsmæssig frembydelse af toldvarer — også gælder umiddelbart for toldværdiansættelsen af varer, som er indsmuglet til Fællesskabets toldområde?
2. Skal forordning nr. 803/68, navnlig artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 8 fortolkes således, at toldværdien af de til Fællesskabets toldområde indsmuglede varer skal fastsættes ud fra tidspunktet og stedet for vareernes indførsel til Fællesskabets toldområde, uanset toldskylden efter de pågældende nationale materielretlige retsforskrifter opstår på et andet tidspunkt og hos en anden person, end den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber?
3. Skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 375/69 af 27. februar 1969 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1343/75 af 26. maj 1975 fortolkes således, at de også finder anvendelse ved indsmugling af varer til Fællesskabets toldområde i den forstand, at foruden den første køber, også alle andre i området bosiddende købere, som antræffes i besiddelse af smuglergodset, skal angive den af dem betalte købspris med den følge, at den af de pågældende betalte pris er afgørende for toldværdien, eller er de kompetente nationale myndigheder forpligtet til

at fastsætte toldværdien af de indsmuglede varer på grundlag af den af den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber betalte pris som anført i artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 9 i forordning nr. 803/68?»

3. Ifølge forelæggelseskendelsens grunde mener Finanzgericht, at fællesskabsretten ikke indeholder nogen bestemmelse om, hvorvidt der ved indsmugling opstår nogen toldskyld, eller om, hvem der er toldskyldig. For så vidt må den tyske toldlovgivning derfor finde anvendelse.

Ifølge toldlovens § 57, stk. 1, 1. pkt. opstår der bl.a. toldskyld, når en toldpligtig vare første gang unddrages toldkontrol. Dette er især tilfældet, når den indførte vare ikke frembydes på det kompetente toldsted. I henhold til toldlovens § 57, stk. 2, er den toldskyldige:

- den, som første gang unddrager varen toldkontrol, samt
- den, som efter toldskyldens opståen, men før dens betaling, overtager varen eller tager den i besiddelse, og som ved eller bør vide, at der er tale om en toldpligtig vare.

På grundlag af det i Landgericht's dom anførte har Finanzgericht fastslået, at sagsøgeren i hovedsagen må anses for toldskyldig i medfør af ovennævnte bestemmelser, idet han ikke ved grænseovergangen Nordhorn frembød heroinet for de tyske toldere.

4. Endvidere har Finanzgericht bemærket, at den tvivl, der ligger til grund for de præjudicielle spørgsmål, vedrører de principper, ud fra hvilke toldværdien skal ansættes i de tilfælde, hvor der opstår en toldskyld i henhold til ovennævnte regler. I forelæggelseskendelsens grunde redegør retten for de divergerende opfattelser og former for praksis, som eksisterer på dette punkt i Forbundsrepublikken Tyskland.

Finanzgericht Hamburg finder bestemmelserne i forordningerne nr. 803/68 og nr. 603/72 samt i forordningerne nr. 375/69 og nr. 1343/75 anvendelige, for så vidt disse ikke forudsætter en korrekt toldbehandling af den toldpligtige vare. Da der normalt ikke ved indsmuglede varer foreligger oplysninger om købsprisen eller toldangivelser, må den normalpris, som gælder for den i Fællesskabets område bosiddende formodentlige første køber, i givet fald fastsættes skønsmæssigt.

Det afgørende tidspunkt for fastsættelsen af »normalprisen« på det sted, hvor varen er indført til Fællesskabets område, er det tidspunkt, da toldskylden opstår efter national ret. I betragtning af heroins hurtige omsættelighed kan man i det foreliggende tilfælde gå ud fra, at forholdene ved indførslen til Forbundsrepublikken Tyskland er uforandrede sammenlignet med forholdene ved varens indførsel fra tredjelande til Amsterdam.

Efter Finanzgericht's mening må den pris på 9 000 DM, som sagsøgeren har betalt som senere køber, derfor fratrækkes den formodede fortjenstmargen for den første køber, som er bosiddende i Fællesskabets område. I tidligere afgørelser er Finanzgericht gået ud fra en pris for heroin på 60 DM pr. g.

Ifølge en nyere dom fra Finanzgericht Rheinland-Pfalz skal den »normalpris«, der skal anvendes som kriterium for toldværdien, bestemmes efter de gængse sortbørspriser på stedet for varens indførsel til Forbundsrepublikken. Denne pris er den samme, som smugleren har betalt i udlandet, i det foreliggende tilfælde i Amsterdam.

Ved ansættelsen af toldværdien i tilfælde som det foreliggende lægger de tyske toldmyndigheder som oftest den pris til grund, som den pågældende toldskyldige har betalt sine leverandører. Denne praksis har medført, at den toldværdi, der lægges til grund, varierer betydeligt alt efter, om der er tale om den endelige forbruger, som betaler den højeste pris, eller om en lille eller stor dealer.

Forvaltningen har set sig tvunget til at gå ud fra denne opfattelse i de tilfælde, hvor den toldskyldige ikke er i stand til at give oplysninger om den pris, som den foregående køber har betalt. I henhold til artikel 21 i Allgemeine Zollordnung kan den pris, som sidstnævnte har betalt, kun anvendes som kriterium, hvis den foregående køber selv giver de nødvendige oplysninger. I de tilfælde, hvor en række handler har fundet sted på Fællesskabets område, må man derfor udelukkende gå ud fra den købspris, som den senere køber har betalt, hvilket udelukker et skøn.

Finanzgericht selv er derimod af den opfattelse, at der må foretages en vurdering af toldværdien efter den pris, som er betalt af den første køber, som er bosat på Fællesskabets område.

De tyske myndigheder anvender somme tider også toldværdier for narkotika, som offentliggøres af toldværdiudvalget ved Oberfinanzdirektion Köln, og som er

baseret på oplysninger fra Bundeskriminalamt.

Finanzgericht har konstateret, at mens toldmyndighederne anvender toldværdier for heroin fra 80 til 300 DM pr. g og for hashish fra 2,25 til 3,50 DM pr. g, ansætter retten selv toldværdien for hashish til mellem 625 DM pr. kg og 0,85 DM pr. g.

5. Forelæggelseskendelsen er indført i Domstolens register den 6. februar 1980.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Manfred Beschel, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

I betragtning af oplysningerne om den toldmæssige praksis og om visse retsafgørelser i Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende ansættelsen af indsmuglede varers toldværdi, har Domstolen anmodet Kommissionen om oplysninger vedrørende eksistensen og rækkevidden af sådanne former for praksis og afgørelser i den øvrige medlemsstater.

Ved skrivelse af 23. juni 1980 har Kommissionen meddelt, at den har modtaget følgende oplysninger:

- a) i Fællesskabets øvrige otte medlemsstater konfiskeres illegalt indført narkotika, og det destrueres i almindelighed straks. I dette tilfælde fastsættes der ingen toldværdi, og der opkræves ingen told. Kun den nationale strafferets bestemmelser anvendes. Dette er forklaringen på den

manglende nationale praksis vedrørende det her opkastede problem;

- b) i Frankrig og i Belgien overdrages konfiskeret narkotika undtagelsesvis til den farmaceutiske industri. For disse varer fastsættes toldværdien på basis af den købspris, der betales af denne industri. Denne pris er langt lavere end prisen på det sorte marked. Der findes ingen retspraksis vedrørende det her foreliggende tilfælde.

6. Efter meddelelsen af disse oplysninger har Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 8. juli 1980 suppleret og ændret de ved kendelsen af 15. januar 1980 stillede præjudicielle spørgsmål således:

- »1. Skal EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen (artikel 9, stk. 1, og artiklerne 12-29) fortolkes således, at en medlemsstat ikke har ret til at opkræve told for narkotika, som indføres ulovligt og derefter destrueres, når ingen af de øvrige medlemsstater opkræver told for narkotika, der indføres ulovligt, konfiskeres og destrueres; er opkrævningen af told i en enkelt medlemsstat i givet fald i strid med EØF-traktatens artikel 7?
2. Spørgsmålene i kendelsen af 15. januar 1980 stilles kun subsidiært for det tilfælde, at Forbundsrepublikken Tyskland har ret til at opkræve told for narkotika, som indsmugles på dens territorium og destrueres.«

Ifølge grundene til kendelsen af 8. juli 1980 er den nationale ret tilbøjelig til at nære den opfattelse, at opkrævning af told i en enkelt medlemsstat i henhold til

bestemmelser i dens nationale ret på narkotika, som er indsmuglet og derefter destrueret, er uforenelig med fundamentale idé med en toldunion, når de øvrige medlemsstater indskrænker sig til strafferetligt at forfølge indsmugling af narkotika.

Under alle omstændigheder er det meningsløst at opkræve told på en vare, der er indsmuglet og derefter destrueret, når det, hvilket er velkendt, er umuligt at inddrive mere end en brøkdel af beløbet for den pålagte told på grund af den toldpligtiges insolvens.

7. Den nye forelæggelseskendelse er indført i Domstolens register den 11. juli 1980.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen er der afgivet indlæg vedrørende det supplerende spørgsmål af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Manfred Beschel som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg for Domstolen

Det første spørgsmål

Kommissionen har først anført, at fællesskabslovgiver ved udstedelsen af fælles-

skabsbestemmelserne vedrørende toldværdi især har haft den import for øje, der foretages inden for rammerne af normal samhandel. Den har herved henvist til artikel 5, litra a), i forordning nr. 803/68, hvori det hedder »angives direkte til fri omsætning«, og artikel 1 i forordning nr. 375/69, der forudsætter, at importøren deltager aktivt i den normale procedure for ansættelse af toldværdien. Sådanne betingelser er vanskelige at opfylde, når der er tale om indsmuglede varer.

Imidlertid deler Kommissionen den herskende opfattelse i tysk teori og praksis, hvorefter fællesskabsbestemmelserne vedrørende toldværdien, i hvert fald principielt, ligeledes gælder for indsmuglede varer (jf. den af den forelæggende ret anførte praksis og Zepf, Wertverzollung, 3. udgave, s. 18, tillæg af februar 1979, note A 1 til art. 57 og 58 i den tyske toldlov).

I denne sammenhæng har Kommissionen anført, at forordning nr. 803/68 har til formål at afgive objektive og ensartede kriterier for ansættelsen af toldværdien ved anvendelsen af den fælles toldtarif. For anvendelsen af reglerne vedrørende toldværdi er det altså nødvendigt og tilstrækkeligt, at den pågældende vare er omfattet af nomenklaturen i den fælles toldtarif. Herved er det uden betydning, om handel med den pågældende vare er undergivet restriktioner eller helt forbudt i medfør af national ret. Ren heroin henhører under position 29.42 A II.

Det er imidlertid uundgåeligt, at det bliver umuligt at anvende normale toldprocedurer, f.eks. vedrørende fortoldningen, når der er tale om ulovlige indførsler. Kommissionen mener derfor,

at bestemmelserne vedrørende toldværdi ikke kan finde anvendelse, for så vidt anvendelsen særligt forudsætter en normal toldbehandling.

Med dette forbehold kan det første spørgsmål efter Kommissionens mening besvares bekræftende.

Kommissionen har anført, at det andet spørgsmål, som forudsætter, at det første spørgsmål besvares bekræftende, har til formål at afklare sammenhængen mellem fællesskabsbestemmelserne og tysk ret, som Finanzgericht har redegjort for, hvad angår spørgsmålet om, hvilket tidspunkt og sted, der skal tages i betragtning ved ansættelsen af toldværdien ifølge princippet om normalprisen (artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 803/68).

Hvad angår det tidspunkt, der skal lægges til grund, har fællesskabsbestemmelserne det til fælles, at deres anvendelse forudsætter en forskriftsmæssig fortoldning af de pågældende varer. Det gælder ikke blot for de generelle regler i artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i forordning nr. 803/68, men også for de specielle bestemmelser i samme forordnings artikel 10 og de gennemførelsesbestemmelser, der har hjemmel i denne artikel.

Da betingelsen om en forskriftsmæssig fortoldning i det foreliggende tilfælde ikke er opfyldt, kan de fællesskabsregler, som fastsætter det afgørende tidspunkt for ansættelsen af toldværdien, ikke finde anvendelse.

Kommissionen har endvidere anført, at Rådets direktiv 68/312 af 30. juli 1968, som bl.a. indeholder regler om toldbehandling (EFT 1968 II, s. 409), ikke

omfatter ulovlig indførsel til Fællesskabets område. Dette forhold er først senere blevet reguleret ved Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979 om harmonisering af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om toldskyld (EFT L 179, s. 31). Dette direktiv er imidlertid udstedt senere end de faktiske omstændigheder i det foreliggende tilfælde og viser kun, at der eksisterede en retlig lakune (jf. direktivets fjerde betragtning) på tidspunktet for den ulovlige indførsel.

Under disse omstændigheder er fællesskabsretten ikke til hinder for, at spørgsmålet om, hvilket tidspunkt, der skal lægges til grund ved ansættelsen af toldværdien, løses i henhold til tysk national ret.

Endelig har Kommissionen redegjort for bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, artikel 6, artikel 7, stk. 1, første led, og artikel 8 i forordning nr. 803/68, som omhandler det sted, der skal lægges til grund ved ansættelsen af toldværdien.

Kommissionen har understreget, at fællesskabslovgiver har afstået fra at anvende begrebet »indførselsstedet i Fællesskabets toldområde« som afgørende kriterium. Indførselsstedet tjener først og fremmest som afgrænsningspunkt for fordelingen af omkostningerne ved leveringen, det vil især sige for beregningen af transportomkostningerne. Denne opfattelse bekræftes af Toldværdiudvalget i Bruxelles og af Toldsamarbejdsrådet.

Under alle omstændigheder er det uden betydning for fortolkningen af begrebet det »sted«, der skal tages i betragtning, om der er tale om forskriftsmæssigt indførte eller indsmuglede varer.

Det følger heraf, at hvis den pris, der er betalt for en indsmuglet vare, sidestilles må denne vares normalpris på det sorte marked i et tredjeland, kan denne anvendes som grundlag for ansættelsen af toldværdien, idet transportomkostningerne skal være indbefattet heri i overensstemmelse med de gældende fællesskabsbestemmelser.

Vedrørende det *tredje spørgsmål* fra Finanzgericht mener *Kommissionen*, at forordningerne nr. 375/69 og nr. 1343/75, som indeholder proceduremæssige bestemmelser vedrørende de oplysninger, som skal fremlægges for toldmyndighederne, og som forudsætter et initiativ fra importørens side, ikke kan finde direkte anvendelse på tilfælde som det foreliggende.

Kommissionen har dog anført, at toldmyndighederne under henvisning til artikel 14a i forordning nr. 803/68 kan kræve, at enhver senere køber, der er bosat på Fællesskabets område, bortset fra den første køber, som findes i besiddelse af den indsmuglede vare, skal give de oplysninger, der er nødvendige for ansættelsen af toldværdien. Det tilkommer de kompetente toldmyndigheder at afgøre, om den pris, som denne senere køber har betalt, kan anses for normalprisen, jf. forordning nr. 803/68.

Vedrørende det supplerende spørgsmål, som er stillet ved kendelse af 8. juli 1980

Efter *Kommissionens* mening skal det tredje spørgsmål fra Finanzgericht besvares benægtende.

Hvad angår begrebet »Toldunion«, og navnlig dennes fremtræden udadtil, har Kommissionen bemærket, at den ensar-

tede toldmæssige behandling af indførsler fra tredjelande, som traktaten tilsigter, på ingen måde er blevet nået alene ved vedtagelse af en fælles toldtarif. En sådan ensartet behandling forudsætter en ensartet fortolkning af toldtariffens nomenklatur, samt at medlemsstaternes forskellige materielle og formelle bestemmelser vedrørende told gøres ensartede. Kommissionen har henvist til det seneste »flerårige program for gennemførelse af Toldunionen« (EFT 1979 C 84, s. 2) og herved gjort opmærksom på det store antal foranstaltninger, som endnu skal iværksættes.

Blandt de områder, som Fællesskabslovgiver kun ufuldstændigt har reguleret indtil nu, er bl. a. ulovlige indførsler. På dette område, ligesom på området for toldproceduren, gælder den nationale rets bestemmelser stadig i vidt omfang. Der har således ikke foreligget ensartede fællesskabskriterier for bestemmelsen af toldskyldens opståen før Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979.

Efter Kommissionens mening er der i det foreliggende tilfælde tale om forskelligheder i toldbehandlingen af indsmuglede varer, der konfiskeres og tilintetgøres i Forbundsrepublikken Tyskland på den ene side, og i de øvrige medlemsstater på den anden side, som skyldes, at den nationale rets bestemmelser om fortolkningsproceduren ikke lader toldskylden opstå på samme dato.

Selv om den fælles toldtarif fastsætter en yderste grænse for de nationale lovgivninger i det omfang, varer med oprindelse i tredjelande ikke kan få adgang til det økonomiske kredsløb i Fællesskabets toldområde, uden at den fastsatte told er betalt, forbyder denne tarif imidlertid ikke, at der inden for rammerne af den nationale ret vedrørende toldproceduren fastsættes en senere dato som indførsels-

dato, og at toldskylden, bestemt på grundlag af den fælles toldtarif, løber fra denne dato.

Kommissionen har præciseret, at reglerne for toldproceduren i alle medlemsstaterne, med undtagelse af Forbundsrepublikken Tyskland, i det væsentlige er udformet under hensyn til den fælles toldtarifs økonomisk beskyttende virkning. Ud fra denne anskuelse løber toldskylden først fra det øjeblik, en vare med oprindelse i et tredjeland faktisk har fået adgang til det økonomiske kredsløb i Fællesskabets toldområde. Følgelig pålægges den vare, som indsmugles og konfiskeres af toldmyndighederne, ikke told, når den destrueres i embeds medfør. Omvendt pålægges en indsmuglet vare told ligesom enhver anden vare, hvis den — i givet tilfælde efter betaling af en toldbøde — indføres i toldområdets økonomiske kredsløb af importøren selv eller, efter endelig konfiskation, af toldmyndighederne.

Den tyske lovgivning vedrørende toldproceduren er derimod snarere udformet under hensyntagen til den fælles toldtarifs funktion som middel til at opnå offentlige midler. Den tyske rets bestemmelser vedrørende toldskylden er følgelig baseret på et synspunkt, som er inspireret af de formelle skatteretlige regler. Ud fra denne opfattelse opstår toldskylden i det øjeblik, hvor en vare bestemt til indførsel deklarerer for toldvæsenet. I tilfælde af ulovlig indførsel anses toldskylden for at være opstået i det fiktive øjeblik, da varen skulle have været deklareret, hvis den ikke var blevet indsmuglet. I princippet tages der ikke hensyn til varens senere skæbne. En sådan ordning viser særlig tydeligt toldprocedurereglernes autonomi.

Ifølge Kommissionen befinder begge de to typer procedureregler vedrørende

toldskyldens opståen sig inden for rammerne af den fælles toldtarif. I betragtning af fællesskabsrettens stadium på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i det foreliggende tilfælde må forskellen mellem toldbehandlingerne af beslaglagte og destruerede indsmuglede varer derfor være tilladt. De anførte forskelle vedrører en marginal del af indførslerne og påvirker ikke Toldunionens funktion væsentligt.

Kommissionen har bemærket, at Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979 har til formål at hindre toldmæssig forskelsbehandling, som er baseret på forskellige nationale bestemmelser om toldskylden, fra 1. januar 1982. I øjeblikket tillader begrebet Toldunion, som det er defineret i traktatens artikel 9 og hermed sammenhængende bestemmelser, imidlertid ikke, at der indføres en forpligtelse for en medlemsstat til at afholde sig fra at opkræve told i tilfælde som det foreliggende.

Vedrørende den tyske praksis' eventuelle uforenelighed med traktatens artikel 7 har Kommissionen først bemærket, at der ikke i det foreliggende tilfælde er tale om en »forskelsbehandling på grundlag af nationalitet«, da hverken smuglerens nationalitet eller den indsmuglede vares oprindelse var årsagen til forskelsbehandlingen. Det stillede spørgsmål skal derfor snarere forstås som sigtende til det problem, der opstår på grund af forskelsbehandlingen, når henses til det almindelige lighedsprincip.

Hvad angår dette, har Kommissionen henvist til Domstolens dom af 3. juni 1980 i sag 135/79, Gedelfi mod HZA Hamburg-Jonas (endnu utrykt), hvori Domstolen anså det for utilladeligt, at der blev pålagt en væsentlig forskellig afgift på varer ved Fællesskabets ydre grænser, og gav en fortolkning af

de pågældende fællesskabsbestemmelser, som er i overensstemmelse med traktaten, og som går ud på, at alle importører skal behandles lige.

Den foreliggende tvist vedrører imidlertid et tilfælde, hvor de nationale bestemmelser vedrørende toldproceduren som følge af en lakune i fællesskabsretten fastsætter en ulige behandling i de forskellige medlemsstater.

Hvis en smugler imidlertid ikke kan påberåbe sig retten til at blive dømt på grundlag af de mildeste strafferetlige bestemmelser i toldsager i Fællesskabet, uanset hvor de forhold, han er tiltalt for, er begået, kan han heller ikke kræve at være omfattet af de mindre alvorlige følger for ham på andre ikke-harmoniserede områder i toldlovgivningen.

Kommissionen mener følgelig, at der heller ikke kan være tale om en krænkelse af det almindelige lighedsprincip.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 16. oktober 1980 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, under den mundtlige forhandling repræsenteret af medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Manfred Beschel som befuldmægtiget, afgivet mundtlig indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. november 1980.

Præmisser

- 1 Ved kendelse af 15. januar 1980, indgået til Domstolen den 6. februar 1980, har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fastsættelsen af toldværdi for varer, som er indsmuglet på Fællesskabets toldområde.
- 2 Ved kendelse af 8. juli 1980, indgået til Domstolen den 11. juli 1980, som supplerer og berigtiger kendelsen af 15. januar 1980, har samme Finanzgericht stillet et fjerde præjudicielt spørgsmål, som lyder således:

»Skal EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen (artikel 9, stk. 1, og artiklerne 12-29) fortolkes således, at en medlemsstat ikke har ret til at opkræve told for narkotika, som indføres ulovligt og derefter destrueres, når ingen af de øvrige medlemsstater opkræver told for narkotika, der indføres ulovligt, konfiskeres og destrueres; er opkrævningen af told i en enkelt medlemsstat i givet fald i strid med EØF-traktatens artikel 7?«

- 3 Den nationale ret har anført, at et bekræftende svar på det fjerde spørgsmål overflødiggør en undersøgelse af de tre første spørgsmål. I overensstemmelse med denne oplysning skal Domstolen først undersøge det fjerde spørgsmål.
- 4 Hovedsagen vedrører fastsættelsen af den told, der skal betales for et kvantum heroin, som blev købt på det sorte marked i Amsterdam og opdaget ved den nederlandsk-tyske grænseovergang. Heroinet blev konfiskeret og destrueret, og smugleren blev af en tysk ret idømt fem års fængsel for ulovlig handel med heroin og for smugleri. Senere afkrævede de tyske toldmyndigheder ham et beløb på 1 296 DM i told af den indsmuglede vare.
- 5 I sin første kendelse af 15. januar 1980 har Finanzgericht henvist til den tyske lovgivning, retspraksis og administrative praksis vedrørende fastsæt-

telsen af toldværdien for indsmuglet narkotika, især hvad angår det tidspunkt, hvor toldskylden opstår. Retten er imidlertid i tvivl om, hvorvidt og i hvilket omfang fællesskabsforordningerne om fastsættelse af toldværdien, og især Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 I, s. 163), finder anvendelse.

- 6 I sin anden kendelse af 8. juli 1980 har retten på de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt for Domstolen på dennes opfordring, og hvor efter ulovligt indført narkotika i de otte andre medlemsstater, bortset fra Forbundsrepublikken Tyskland, konfiskeres og i almindelighed straks destrueres, uden at der opkræves nogen told. I visse medlemsstater sælges den konfiskerede narkotika imidlertid ofte til den farmaceutiske industri for en pris svarende til den, som normalt betales af denne industri for det pågældende narkotikum; toldværdien fastsættes i så fald afhængigt af denne pris.

- 7 I grundene til den anden kendelse har retten udtrykt tvivl om, hvorvidt det er foreneligt med den grundlæggende tanke bag en toldunion, at en enkelt medlemsstat opkræver told af indsmuglet og derefter destrueret narkotika, mens de øvrige medlemsstater indskrænker sig til strafferetligt at forfølge indsmugling af narkotika.

- 8 Kommissionen har gjort gældende, at de fællesskabsretlige bestemmelser om toldværdi finder anvendelse på enhver vare, der er omfattet af den fælles toldtarif. Da heroin skal tariferes under position 29.42 A II, »opium-alkaloider«, »andre varer«, skal dens toldværdi principielt fastsættes efter fællesskabsretten, hvad enten den er blevet indført legalt eller illegalt. For så vidt fællesskabsretten endnu frembyder lakuner — som den gjorde på det her omhandlede tidspunkt med hensyn til spørgsmålet om, hvornår toldskylden opstår — finder indførselsmedlemsstatens nationale lovgivning anvendelse.

- 9 Det skal først understreges, at den nationale rets fjerde spørgsmål ikke angår et tilfælde af en simpel indsmugling af et hvilket som helst produkt, men indsmugling af et skadeligt produkt, som er bestemt til ulovlig anvendelse og er blevet destrueret straks, efter at det blev opdaget.
- 10 Det bemærkes endvidere, at et produkt som heroin ikke konfiskeres og destrueres, blot fordi importøren ikke har iagttaget toldformaliteterne, men især fordi der er tale om narkotika, hvis skadelighed er anerkendt, og hvis indførsel og forhandling er forbudt i alle medlemsstaterne, med undtagelse af en strengt kontrolleret og begrænset handel med henblik på en tilladt anvendelse til farmaceutiske og medicinske formål.
- 11 Hvis klassifikationen i den fælles toldtarif under disse omstændigheder omfatter et sådant produkt og fastsætter en toldsats for det — 13,6 % for position 29.42 A II — kan den kun omfatte indførsel med henblik på lovlig anvendelse. En værditoldsats kan ikke fastsættes for varer, der er af en sådan art, at de ikke kan bringes i omsætning i nogen af medlemsstaterne, men tværtimod skal konfiskeres og bringes ud af omsætning af de kompetente myndigheder, så snart de opdages.
- 12 Det bemærkes, at alle bestemmelserne i Rådets forordning nr. 803/68 om varers toldværdi er baseret på den antagelse, at de indførte varer kan bringes i handelen og integreres i det økonomiske kredsløb.
- 13 Når det i øvrigt anføres i EØF-traktatens artikel 18, at oprettelsen af den fælles toldtarif skal bidrage til udviklingen af den internationale handel og til formindskelse af hindringerne for samhandelen, kan toldtariffen ikke vedrøre indførslen af narkotika, som er bestemt til ulovlig anvendelse, og som bringes ud af omsætningen, så snart de opdages.
- 14 Denne fortolkning af den fælles toldtarif bekræftes af den praksis, som følges af toldmyndighederne i otte medlemsstater. Den samme opfattelse ligger i øvrigt til grund for artiklerne 10 og 11 i Rådets forordning nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter

(EFT L 175, s. 1), hvorefter godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter ydes, såfremt afgiftsbeløbet vedrører varer, som tilintetgøres under de kompetente myndigheders kontrol.

- 15 Det følger af ovenstående, at indførelsen af den fælles toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.
- 16 I betragtning af dette svar er de tre første spørgsmål blevet uden genstand.

Sagens omkostninger

- 17 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 15. januar 1980 og af 8. juli 1980, for ret:

Indførelsen af den fælles toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld

frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.

Koopmans

O'Keeffe

Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. februar 1981.

A. Van Houtte

Justitssekretær

T. Koopmans

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
F. CAPOTORTI
FREMSAT DEN 27. NOVEMBER 1980¹

Høje Domstol.

1. Den præjudicielle sag, som dette forslag til afgørelse vedrører, drejer sig om, hvilke toldbestemmelser, der skal anvendes på indsmuglet narkotika, som ikke lovligt kan bringes i omsætning, og som de nationale myndigheder kan konfiskere og destruere, nærmere bestemt heroin. Det drejer sig om at fastslå, om der ifølge fællesskabsretten kan opkræves told for sådanne varer, og i bekræftende fald om at fastslå, i henhold til hvilke bestemmelser og ifølge hvilke kriterier toldværdien skal fastsættes.

I marts 1978 pålagde de tyske toldmyndigheder Jozsef Horvath, som Landgericht Hamburg havde idømt fem års fængsel for ulovlig handel med heroin og for smugleri, at betale 1 296 DM i told for det illegalt indførte heroin. Efter at den klage, som han havde indgivet over dette krav til Hauptzollamt Hamburg-Jonas, var blevet forkastet, anlagde Horvath sag ved Finanzgericht Hamburg. Med henblik på at afgøre sagen har den pådømmende ret ved kendelse af 15. januar 1980 forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

Lad os kort resumere de faktiske omstændigheder.

»1. Skal Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 og Kommis-

¹ — Oversat fra italiensk